

ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΑΝΘΩΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΣ

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ: 19 ΙΟΥΛΙΟΥ 1887. | ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ι. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΣ.

ΕΤΟΣ Α'. Τόμ. Β'. — ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΝ — Φυλ. ΙΗ'. ΑΡΙΘ. 43

Ποιήσεις: Δ. Σολωμού, Ξενοφώντος Ραφοπούλου, Νιόβης, Α. Θ. Σπηλιωτοπούλου, Κωστή Παλαμά, Σ. Μαρτζώκη, Δ. Ήλιακοπούλου, Α. Χρηστοπούλου, Γ. Βιζυηνού.—'Αριστοτελής Βαλαωρίτης (συν. και τέλος) υπό Σ. Δε Βιάζη.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΣΟΛΩΜΟΥ

ΣΤΗΝ ΜΟΝΑΧΗΝ ANNA ΓΟΥΡΑΤΟ

“Όταν ἐντύθηκε τὸ ἀγγελικὸ σχῆμα εἰς τὸ μοναστήρι τῶν Ἀγίων
Θεοδώρου καὶ Γεωργίου, εἰς Κέρκυρα τὴν 18 Ἀπριλίου 1829.

Ἀπὸ τὸν θρόνον τοῦ Ἄπλαστου
Οἱ Ἀγγέλοι ἐκατεβῆκαν,
Καὶ μέσ' ἔς τοῦ μοσχολίθανου
Τὸ σύγνεφον ἐμπῆκαν,
Νὰ ἴδουν ποῦ τὸ κοράσιο
Κινᾷε ἔς τὴν ἐκκλησιά.

Χριστὸς ἀνέστη, ἐψάλλανε
Μὲ τὰ χρυσᾶ τους χεῖλη,
Χριστὸς ἀνέστη ἐκάνανε,
Κι' ἀστράφτανε σὰν ἥλιοι,
Καὶ λόγια ἐτραγουδούσανε
Ἐγκάρδια καὶ θερμά.

Ἕνας Ἀγγελος.—Χαῖρε, ἀδελφή! Μ' ἀρέσουνε
Τῆς ὄψις σου ἡ χλωμάδες
Εἰς τὰ περισσὶ ἀνάμειτα
Κεριὰ καὶ ἔς ταις λαμπάδες,
Κάλλιο ἀπὸ ρόδα πιάνουνε
Τῆς νύμφης τοῦ Χριστοῦ.

* Άλλος. Ἐποῦ τὸν θάνατο ἐκλαψες
Τῆς δόλιας σου μητέρας
Καὶ τοῦ πατρὸς, τοῦ ἀπέμεινε
Μόνος Αὐτὸς πατέρας·

* Άλλος. Πάντα περνάει τὰ σπλάγγνα του
Τὸ δάκρυ τοῦ ὀρφανοῦ.

* Άλλος. Γλυκὸ ἔναι τῆς Παράδεισος
Νὰ μελετᾷς τὰ κάλλη·

* Άλλος. Πικρὴ ἔναι ἡ φοβερῶτατη
Τοῦ κόσμου ἀνεμῶζάλη·
Μον' ἐδῶ φθάνει ὁ ἀντίλαλος,
Δὲν φθάνει ἡ τρικυμιά.

* Άλλος. Ἐδῶ Χριστὸς ἔς τὰ ὄνειράτα
Ἐσένα καταιβάνει·

* Άλλος. Ἐκεῖ παράζουσ' ἄρματα,
Καὶ θρόνοι αἱματομένοι·

* Άλλος. Ἐδῶ εὐτυχία καὶ θρίαμβος·

* Άλλος. Ἐκεῖ ἔναι ἡ συμφορά.

* Άλλος. Ὁ κόσμος ἐρωτεύτηκε
Ἐς τὰ μάτια, ἔς τὴ φωνή σου,
Τὰ μελετᾷ συχνότατα,
Κ' ἡ ἀγγελικὴ ψυχὴ σου
Φωνὴ καὶ μάτια ἐγύρισε
Κατὰ τὸν οὐρανό.

* Άλλος. Ὁ Πλάστης κατ' εἰκόνα του
Τὸν ἄνθρωπο ἐποιούσε,

* Άλλος. Μέσ' ἔς τὰ κρυφία τῆς γνώσεως του
Τὴν Χτίσι ἐμελετοῦσε,
Γιὰ νὰ ἔναι τοῦ ἡλιόζωου
Ἀνθρώπου ἡ κατοικιά.

Ἀπάνου ἀπάνου ἐγύθηκε
Ἐς τὴν Ἄβυσσο, ἵπου ἐσειότουν
Καὶ με τρομάρα ἐμούγκριζε,
Κι' αὐτὶ δὲν ἐσωζότουν,—
Ὁ Πλάστης ὀλομόναχος
Ἀγροίκας με χαρά.

* Άλλος. Ἐρως καὶ χαρὸς πάντοτε
Δουλεύουν ἐδῶ κάτω,
Ὡς ποῦ ὁ Καιρὸς ὁ γέροντας
Νὰ χάσῃ τὰ φτερά του.

* Άλλος. Φριχτὴ ἔναι ἡ ὥρα ποῦ ἄνθρωπος
Βαρῶν ψυχομαχᾷ.

* Άλλος. Μὴ φοβηθῆς νὰ ἔσ' ἐρημη
Τότε ἀπὸ κάθε μάτι·
Ἴδου, ὁ Χριστὸς, ποῦ γέροντας
Ἐς τοῦ πόνου τὸ κρεβάτι,
Σοῦ σιάζει τὸ προσκέφαλο,
Καὶ σὲ παρηγορᾷ.

* Άλλος. Εὐτυχισμένο λείψανο,
Θέλει σοῦ δώσῃ πάλι
Τὸν ἀρραβῶνα ὁ ἴδιος,
Ὅπου σοῦ πῆρε ἀγάλη,
Τὴν ὥρα ποῦ ἀπομείνανε
Τὰ στήθια σου νεκρά.

* Άλλος. Τὰ κόκκαλα ἐβάρεθησαν
Ἐς τὸ μνήμα καρτερῶντας,
Καὶ τρίζουσιν ἀκατάπαυτα
Τὴν Κρίσι ἀναζητῶντας·

* Άλλος. Εὐπνε, ἀδελφὴ! τὴ Σάλπιγγα
Τὴν ὕστερη ἀγροικῶ.

* Άλλος. Τὰ μάτια τῆς ἀστράψανε
Τοῦ τάφου ἀπὸ τὴν κλίνη·
Κύττα! πετιέται ὀλόχαρη,
Καὶ μέσ' ἔς τὸ λάκκο ἀφίνει
Τοὺς μύσγους τοῦ Μαϊάπριλου,
Ἴπου δὲν ὑπάρχει πλειό.

* Ὅλοι οἱ Ἄγγελοι.—Τὰ μάτια τῆς ἀστράψανε
Τοῦ τάφου ἀπὸ τὴν κλίνη·
Κύττα! πετιέται ὀλόχαρη,
Καὶ μέσ' ἔς τὸ λάκκο ἀφίνει
Τοὺς μύσγους τοῦ Μαϊάπριλου,
Ἴπου δὲν ὑπάρχει πλειό.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ ΡΑΦΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ

Εἰς τοῦ ρύακος τὰς ὄχθας ταύτας τὰς λειοπρασίνους,
Ἐλθέ κάθησον ἐγγύς μου, τῶν βοσκῶν τιμῆ, Βουκόλε!

ΒΟΥΚΟΛΟΣ

Ἄλλ' αἰ αἰγές μου φοβοῦμαι μὴ διασπαρῶσιν ὄλαι.

ΑΥΘΕΝΤΗΣ

Ἀμειβόμενοι, εἰς τοὺς λόφους αὐταὶ βόσκουσιν ἐκείνους
Τοὺς ἀντίκρου, καὶ ἀκούουν, ἀρκεῖ μόνον νὰ συρίζῃς.
Ἦσο φίλος καὶ γνωρίζεις τοῦ βοσκοῦ Ἀμνοῦ τὰ πάθη;
Ψάλλε μοι, παρακαλῶ σε, πῶς ἐξ ἔρωτος ἐχάθη!
Ἄν διὰ τοῦ ἄσματος σου, ὦ ποιμὴν, μὲ κατανύξῃς,

Ἀμοιβὴν θεὰ σοὶ δώσω δύο γαλακτοῦχος αἶγας,
Μὲ τοὺς δύο των ἐρίφους, τοὺς παχείς καὶ πωγωνάτους.

ΒΟΥΚΟΛΟΣ

Ὅμιλεῖς, αὐθέντα, λόγους εὐμενεῖς καὶ γλυκυτάτους;
Ἐλευθέριος ὑπάρχεις, καὶ εἰς τὴν καρδίαν μέγας.

Ψάλλω τὸν καλὸν ποιμένα, ψάλλω τὸν Ἀμνὸν δακρῶν.
Ὁ φαῖδρος Ἀμνὸς τί ἔχει; Πόθεν ἐνωχρος καὶ σύνουος;
Τὸ πρὶν ὄμμα του τὸ λάμπον πόθεν νῦν θαμβου καὶ δύον;
Πῶς δὲν βόσκει τοὺς ἀμνοὺς του τοὺς λευκοὺς καὶ χαρμωσοῦνους;
Πῶς ἀντί, νὰ ἀγραυλῆσῃ διαρρήγνυται εἰς θρήνους;

Ψάλλω τὸν καλὸν ποιμένα, ψάλλω τὸν Ἀμνὸν δακρῶν.
Μίαν μόρσιμον ἡμέραν εἶδε φεῦ! μίαν βοσκίδα.—
(Νηρηίδος σῶμα εἶχε, πρόσωπον θελγήτρων βρῦνον!)
Νὰ ποτίξῃ τραγυδοῦσα τὴν φιλότατην τῆς αἰγίδα.
Ἐκτοτ' ἔλαβεν ὁ μαῦρος τοῦ θανάτου τὴν σφραγίδα.

Ψάλλω τὸν καλὸν ποιμένα, ψάλλω τὸν Ἀμνὸν δακρῶν.
Ἐπειδὴ ἡ βοσκοπούλα, ἂν καὶ δεκαπέντε χρόνους,
Μὲ τὸν ἔρωτα διῆγεν ἄσχετον καὶ ξένον βίον,
Ὁ Ἀμνὸς λοιπὸν ὅπότεν τὸν διακαῆ του πόνον
Τὴν ἐδιηγῆθη, αὐτὴ θάμβος ἐξεφράσθη μόνον!

Ψάλλω τὸν καλὸν ποιμένα, ψάλλω τὸν Ἀμνὸν δακρῶν.
Ἦλθ' ὁ γρηαῖδς πατήρ του καὶ τὸν ἔλεγε «Τίέ μου,
Διατί ἀναλυγόνεις ὡς τὸ κίτρινον κηρίον; . . .

Ἄφες τὴν θανατηφόρον ταύτην λύπην, ὦ Ἀμνέ μου,
Καὶ ἰδὲ τὸ ποιμνιὸν σου πῶς ὑπάγει τοῦ ἀνέμου!

Ψάλλω τὸν καλὸν ποιμένα, ψάλλω τὸν Ἀμνὸν δακρῶν.
Ἦλθαν, ἦλθαν κ' οἱ ποιμένες καὶ τὸν ἔλεγαν «Τί κείσαι
Καὶ χλωμὸς καὶ μαραμμένος εἰς τὸν ρύακα πλησίον;
Τί ὀλόμονος στενάζεις καὶ ἡμᾶς δὲν ἐνθυμεῖσαι;
Τοὺς χοροῦς, καὶ τὰς βοσκὰς μας διατί δὲν συλλογεῖσαι;»

Ψάλλω τὸν καλὸν ποιμένα, ψάλλω τὸν Ἀμνὸν δακρῶν.
Ἦ ὦ ραία βοσκοπούλα! ἔλθε, τρέξε καὶ σὲ κράζω,
Ὁ Ἀμνὸς ἐγὼ ἐκεῖνος μετὰ φλογερῶν δακρῶν!
Ἐλθε, τρέξε νὰ γνωρίσῃς δεινὰ πόσα δοκιμάζω
Ἐξ αἰτίας σου, καὶ ὅτι εἰς τὸν ἄδην πλησιάζω!

Ψάλλω τὸν καλὸν ποιμένα, ψάλλω τὸν Ἀμνὸν δακρῶν.—
Εἰ: αὐτὴν τὴν στάσιν ὅταν μὲ ἰδῇς τὴν τρισαθλίαν,
Θέλεις βέβαια μ' οἰκτεῖρῃ, ἐὰν ἦται καὶ θηρίον.
Μὲ τοὺς τρυφεροὺς σου λόγους θὰ μοὶ δώσῃς ἰατρείαν,
Καὶ συγχρόνως τὴν τοσοῦτον ποθεινὴν μου εὐτυχίαν! . . .

Ψάλλω τὸν καλὸν ποιμένα, ψάλλω τὸν Ἀμνὸν δακρῶν.
Ἄλλὰ τί ληρῶ ὁ τάλας, τί φαντάζομαι χιμαίρας;
Ἐλθε, τρέξε σὺ, ὦ χάρων! κ' ἐπαρέ μου τὸ σαρκίον!
Φεῦ! εἰς ἀγνωρίστους τόπους δὲν διάγει τὰς ἡμέρας,
Φεῦγούσα τὸν ἔρωτά μου ἢ ἀνεύσπλαγχνος, τὸ τέρας;

Ψάλλω τὸν καλὸν ποιμένα, ψάλλω τὸν Ἀμνὸν δακρῶν.
Τί ἐλάττωμα ὦ κόρη! μ' εὑρίσκεις καὶ δὲν μ' ἠγάπας;
Εὐμορφον δὲν μὲ παρίστα τὸ νερὸν τῶν ρυακίων; . . .
Πλοῦσιον δ' ὁ τῶν προβάτων καὶ αἰγῶν ἀριθμὸς ἅπας!
Τοῦ αὐλοῦ μου ἡ ἡδύτης κατεμάγευε τὰς νάπας!

Ψάλλω τὸν καλὸν ποιμένα, ψάλλω τὸν Ἀμνὸν δακρῶν.
Ἦ λαμπροφοροῦσα φύσις, βάλε πλέον, βάλε μαῦρα.
Εἰς χειμῶνα τραποῦ, ἔαρ, τὸ τὰς λύπας διαλύον.
Εἰς ὀλοφυρμὸς βορέως ψυχροτάτου σὺ, ὦ αὔρα.
Χαμαὶ ρίψατε τὰ φύλλα, δένδρα ὑψηλὰ καὶ γαῦρα!

Ψάλλω τὸν καλὸν ποιμένα, ψάλλω τὸν Ἀμνὸν δακρῶν.
Λάβετε, ὦ ἀηδόνες, τὴν φωνὴν τῶν ἀσκαλάφων,
Κότσυφε, σπουργίτα, σπῖνε, τὴν τῶν λάλων βατραχίων.
Ἀποκτῆσατε σεῖς, κύνες, τὴν δειλίαν τῶν ἐλάφων.
Ἐξάλλα τὰ πάντα, ὅταν καταβαίνω εἰς τὸν τάφον

Ψάλλω τὸν καλὸν ποιμένα, ψάλλω τὸν Ἀμνὸν δακρῶν.
 Ρόδον, ἴασι καὶ κρίνον, νὰ βλαστήσετε εἰς βάτους
 Καὶ τριβόλους, ὀπλισμένους ὑπὸ ἀκανθῶν ἀγρίων,
 Ὅσοι ἂν ἤβουσι σὰς δρέψη μὲ δακτύλους λεπτοτάτους
 Νὰ συναισθανθῆ κ' ἐκείνη πόνους ὀδυνηροτάτους!

Ψάλλω τὸν καλὸν ποιμένα, ψάλλω τὸν Ἀμνὸν δακρῶν.
 Καὶ σὺ, ρύαξ, εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ὁποῖου κατὰ πρῶτον
 Ὁ ταλαίπωρος τὴν εἶδα μετ' ἐκστάσεων μυρίων,
 Καὶ ὅπου τῶρα ἀποθνήσκω τὴν ἀγάπην της λιμώττων,
 Ρύαξ! στείρευσον ὀπίσταν θὰ εἰσδύσω εἰς τὸν σκότον!

Ψάλλω τὸν καλὸν ποιμένα, ψάλλω τὸν Ἀμνὸν δακρῶν.
 Ὡ ἀθῶα πρόβατά μου, γύρω μου συνηθροισμένα,
 Οἴμοι! σὰς ἐγκαταλείπω εἰς τὴν λύσσαν τῶν θηρίων.
 Σὰς ἀφίνω εἰς τὸν κόσμον ἔρημα ὠφρανευμένα,
 Ἐπειδὴ καὶ μετ' ὀλίγον δὲν θὰ ἔχετε ποιμένα!

Ψάλλω τὸν καλὸν ποιμένα, ψάλλω τὸν Ἀμνὸν δακρῶν.
 Εἰς τὸν τόπον τοῦτον θέλω ὅταν ἀνοιχθῆ τὸ μνήμα,
 Νὰ ταφῆ τὸ λείψανόν μου τὸ περίλυπον καὶ κρῦνον.
 Καὶ ἂν ποτὲ ἐνταῦθα φέρῃ ἡ ζανθὴ βουκίς τὸ βῆμα,
 Ἄγνοῦσα ποῦ ὑπάρχει τῆς σκληρίας της τὸ θυμα,

(Ψάλλω τὸν καλὸν ποιμένα ψάλλω τὸν Ἀμνὸν δακρῶν.)
 Τότε σεῖς, ὦ πρόβατά μου, πλησιάσετε ἡμέρας,
 Μετ' ἀθῶων βελασμάτων, μετὰ σιγαλῶν δακρῶν,
 Καὶ περικυκλώσαντά την, ὀδηγήσατ' εἰς τὸ μέρος,
 Ὅπου ἐξ αἰτίας ταύτης μ' ἐθανάτωσεν ὁ ἔρως!

Κλαίω τὸν καλὸν ποιμένα, κλαίω τὸν Ἀμνὸν στενάζων.
 Καὶ ὁ μὲν ἀπεκοιμήθη διὰ πάντα· σὺ δὲ τῶρα,
 Ὡ καλὲ αὐθέντα, δός μοι τὰ ὑποσχεθέντα δῶρα!

ΑΥΘΕΝΤΗΣ.

Τὸ παθητικὸν σου ἄσμα ἤκουσα δακρυσταλάζων.

Ἡ ἀκούσιος αἰτία τοῦ θανάτου τοῦ ποιμένος,
 Ὡ μελίστομε Βουκόλε, ἦτον ἰδική μου κόρα,
 Ἡτις χάριν ἀθυρμάτων τὰ ποιμενικὰ ἐφόρει.
 Ἀλλ' ἰδοὺ τὰς δύο αἴγας καὶ μὴ ἔσο λυπημένος!

ΣΤΗ ΜΕΣΗ ΤΟΥ ΠΕΛΑΓΟΥ.

«Βαρέθηκα νὰ κλαίω,
 Ἀπόστατα νὰ ζῶ·
 Ἐς τὸ πέλαγος τοῦ μπηκα,
 Δὲν ξέρω πῶς νὰ βῶ...
 Πανί, κουπιὰ δὲν ἔχω,
 Τὸ βλέπω, θὰ χαθῶ!»

«Τὸ βλέμμα μου ἀναστρέφω
 Πικρὰ ἔς τὸν οὐρανὸν,
 Τὸ ξαναρρίχτω κάτω,
 Τὸ κύμα εἶναι θολό...
 Ἄχ, καὶ κουπιὰ δὲν ἔχω,
 Τὸ βλέπω, θὰ χαθῶ!»

«Ἄχ, πῶς κυλοῦν οἱ ἀνέμοι
 Τὸ πλοῖό μου τὸ φτωχό...
 Τὰ κύματα χτυπᾶνε
 Τὸ κάθε του πλευρό...
 Ἄχ, καὶ κουπιὰ δὲν ἔχω,
 Τὸ βλέπω, θὰ χαθῶ!»

Ἀκούστηκε ἓνας κρότος...
 Τὸ πλοῖο τὸ φτωχό
 Τὸ κύμα τὸ κατάπιε
 Ἐὰ νάτουνα θεοῖο.
 Αἴ!... καὶ κουπιὰ νὰ εἶχε
 Τί τοῦ φελοῦσαν πλευροῖ;

ΝΙΟΒΗ.

ΑΣΜΑΤΙΟΝ

(Κατὰ τὸν Leconte de Lisle.)

Λένε πῶς εἶν' ἓνα πουλί, ὁποῦ ἀπ' τὴ φωλιὰ του,
 Κτιστὴ μὲ χόρτα ἐκλεκτά, ποῦ ἔς τὰ βονὰ ἀνθοῦνε,
 Εἰς τὸν ἀέρα μὲ χαρὰ ἀνοίγει τὰ φτερά του,
 Ἐὰν βλέπῃ τ' ἀνθὴ ἔς τὴ δροσιὰ τὰ φύλλα τους ν' ἀνοιοῦνε.

Πετὰ καὶ πέρα ἔς τὴν πηγὴ κρατεῖ τ' ἀνάσαμά του,
 Ἐκεῖ ποῦ ἂν τὴ θάλασσα ἢ καλαμιαῖς βογκοῦνε,
 Ὅπου τὸ ρόδο ἀνοίγεται καὶ φέρνει ἔς τὴν καρδιά του
 Δροσιὰ, ποῦ λάμψαις μύριαις ἔς αὐτὴ λαμποκοποῦνε.

Ἐς τὸ ἄνθος ποῦ μισχοβολεῖ γοργόφτερο προβχίνει
 Καὶ πίνει τόσον ἔρωτα ἔς τὴ δροσιὰ του ἀπάνω,
 Ἐῖστε προτοῦ αὐτὴ σωθῆ τὸ ἄμοιρο πεθαίνει.

Ὡ! ἔτσι ἤθελα κ' ἐγὼ, ψυχὴ μου, νὰ πεθάνω
 Ἀπάνω ἔς ἄλλο ἔμμορφο μικρὸ τριανταφυλλάκι,
 Ἐς τὸ πρῶτο ποῦ τὰ χεῖλη σου θὰ μοῦδιναν φιλάκι!

Ἐν Πειραιεῖ 20 Ἰουνίου 1887.

ΑΝΤ. Θ. ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ.

Η ΕΛΗΑ

Είμαι τοῦ ἡλίου ἡ θυγατέρα
 Ἡ πεῖδ' ἀπ' ὄλαις χαϊδευτή·
 Χρόνια ἡ ἀγάπη τοῦ Πατέρα
 Ὡς αὐτὸν τὸν κόσμον με κρατεῖ.
 Ὅσφ νὰ πέσω νεκρωμένη
 Αὐτὸν τὸ μάτι μου ζητεῖ.
 Εἶμαι ἡ ἔλγᾶ ἡ τιμημένη.

Δὲν εἶμαι ὀλόξανθη ἡ μοσχάτη
 Τριανταφυλλιά ἡ κιτριά·
 Θαμπώνω τῆς ψυχῆς τὸ μάτι,
 Για τ' ἄλλα μάτια εἶμαι γρη῏.
 Δὲ μ' ἔχει ἀηδόνι ἐρωμένη,
 Μ' ἀγάπησε μία θεά
 Εἶμαι ἡ ἔλγᾶ ἡ τιμημένη.

Ἐδῶ ὅς τὸν ἴσκιο μ' ἀποκάτου
 Ἡρῶ ὁ Χριστὸς ν' ἀναπαυθῆ,
 Κι' ἀκούστηκε ἡ γλυκεῖά λαλιά του·
 Ἄγγο προτοῦ νὰ σταυρωθῆ.
 Τὸ δάκρυ του, δροσιὰ ἀγιασμένη,
 Ἐχει ὅς τῆ ρίζα μου χυθῆ·
 Εἶμαι ἡ ἔλγᾶ ἡ τιμημένη.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΛΑΣΤΗ.

Ὡς ἐσὲ πῶχεις πλάσει τῆ γῆ, τὸν αἰθέρα,
 Ποῦ σ' ἐκραξά πάντα γλυκό μου πατέρα
 Ὡς τὰ πρῶτά μου ἡ χρόνια τὰ τόσο χρυσά·

Ὡς ἐσένα ποῦ μ' ἔχεις με πόθο πλασμένο,
 Ποῦ θέλεις ὅς τὸν κόσμο νὰ ζῶ ἀπελπισμένο,
 Ἐψώνω ἕναν ὕμνο ποῦ κλειῶ ὅς τὴν καρδιά.

Θερμὰ σὲ ζητοῦσα ὅς τὴν τόση ἀτυχία μου,
 Κ' ἠθέλησα μόνο νὰ σ' ἶδω ἐμπροστά μου,
 Ν' ἀκούσω ἕνα λόγο, πατέρα, γλυκό.

Κ' ἐφάνηκες πάντα βουβὸς ὅς τῆ λαλιά μου,
 Καί μῶχυσε μέσα ὅς τῆ δόλια καρδιά μου
 Ἡ τόση σιωπὴ σου φαρμάκι πικρὸ.

Σὺ μῶρριξες μέσα ὅς τὰ σπλάχνα βαθεῖα
 Μιὰν ἀσβεστη φλόγα ποῦ καίει τὴν καρδιά,
 Σὺ δάκρυα με κάνεις νὰ χύνω πικρά.

Τὸν κόσμο ζητοῦσα νὰ κάμω οὐρανὸ μου,
 Τὸ ἔντομο ἀκόμη νὰ κραζῶ ἀδελφὸ μου,
 Ὡς τὸ ρόδο, ὅς τὸν κρίνο νὰ δώσω λαλιά.

Μὰ τώρα γυρεύει με πόθο ἡ καρδιά μου
 Τῆ γῆ χαλασμένη νὰ βλέπω ἐμπροστά μου,
 Τὸ πλάσμα σου ἐμπρός μου νὰ στέκῃ νεκρὸ.

Ἐνῶ σὺ ποῦ τῶχεις μ' ἀγάπη πλασμένο
 Ζητεῖς νὰ τὸ βλέπῃς βουβὸ νεκρωμένο,
 Μπορῶ νὰ μὴ θέλω, πατέρα, κ' ἐγὼ;

Ἐσὺ ποῦ με πόθο χαλᾷς τὰ πλασμένα
 Τὸ βλέμμα σου στρέψε γιὰ ἄλλο ὅς ἐμένα,
 Ὅπου τώρα βοήθεια γυρεύω ἀπὸ σέ.

Ὁ στίχος μου κάμε ὅσα ὕψη νὰ φθάσῃ,
 Μ' ἐκεῖνο τὸ πάθος ποῦ σὺ μ' εἶχες πλάσει
 Τὸ θάνατο δῶσε, πατέρα, κ' ἐμέ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΟΚΗΣ.

ΚΡΙΦΟΣ ΕΡΩΣ.

Ὅταν ὅς τὸ παραθύρι σου, μονάχη καθισμένη,
 Τὴν ἀστατη τῆ θάλασσα κυττάζῃς σιωπηλή,
 Κ' ἡ αὔρα, ἡ ἐλαφρόφτερη καὶ δροσοβολισμένη,
 Τρεμουλιαστά τὸ πρόσωπο, τὰ μάτια σοῦ φιλῆ,
 Τάχα κρυφὰ ὅς τῆ γλώσσα τῆς γιὰ τὴν δυστυχισμένη
 Ψυχὴ μου σοῦ μιλεῖ;

Κι' ἂν σοῦ μιλή, τὸν πόνο μου τάχα πιστὰ σοῦ ἐκφράζει;
 Σοῦ λέει γιὰ σὲ τί αἰσθάνεται ἡ δόλια μου ἡ καρδιά;
 Πῶς τρέμει ἀπ' ἅγιον ἔρωτα καὶ μυστικὰ σπαράζει
 Ὡς τὸ βλέμμα σου τὸ στήθος μου ἀπ' τὴν ἀπελπισία,

Ἐνθ' τὴν ἴδια τὴ στιγμὴ ἔς τὰ οὐράνια μ' ἀναιβάξει
Μία μόνη σου ματιά;

Εἰς τ' ἄνθη σου κάμμιξά φορά δὲν ἦλθε γιὰ ν' ἀφίσῃ
Τὰ θλιωερά μου δάκρυα ἐπάνω ἄσάν δροσιᾶ,
Ταῖς στάλαις της ἄσάν μυστικά λόγια νὰ σοῦ σκορπίσῃ
Γιὰ νὰ σοῦ λήῃ τὸν πόνο μου κάθε σταλαγματιά,
Ἄφοῦ ἡ πτωχὴ μου ἡ δύστηχη ποτὲ δὲν θὰ τολμήσῃ
Νὰ σοῦ τὸ ἴπῃ καρδιά;

Ὅσαις φοραῖς κι' ἂν ἄκουσε τὸ ἀγγελικὸ ὄνομά σου
Ἄσάν προσευχὴ ἔς τὰ χεῖλη μου νὰ τρέμῃ σιωπηλῆ,
Ὅσαις φοραῖς ἐστέναξα γιὰ τὴν ἀδιαφορίά σου,
Ποτὲ της δὲν ἐτόλμησε νὰ σοῦ τὸ εἰπῇ ἡ δειλιῆ;
Ὅταν κ' ἡ αὔρα σιωπᾶ, παῖδ' θὲ νάλθῃ σιμά σου
γιὰ μὲ νὰ σοῦ ἴμιλῃ; . . .

1887

Δ. ΠΑΠΑΚΟΠΟΥΛΟΣ.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ο ΚΩΝΩΠΑΣ.

Κλέφτη κώνωπα κι' αὐθάδη, Πῶς τολμοῦσες κάθε βράδυ, Καὶ συμποῦσες μέσ' ἔς τὸ στῆμα Τὴν ἀγάπη μου ἔς τὸ στόμα; Πῶς τὰ χεῖλη της συμπῶντας Καὶ τὸ αἶμα της ρουφῶντας, Δὲν λυπούσουν νὰ μὴ γάσουν Τὴ βαφὴ τους καὶ χλωμάσουν;	Νά! σὲ λέγω πῶς ζηλεύω, Κι' ἂν σὲ πιάσω, σὲ παιδεύω Κ' ἰδὲ πλέον μὴ τολμήσῃς, Ἄσάν τὸ ἐξῆς νὰ τὴν συμπῆσῃς, Ἐπειδὴ (σὲ βεβαιῶνω Καὶ φρικτότατα σ' ὁμῶνω) Μὰ τὰ χεῖλη ποῦ δαγκάνεις, Ἄν σὲ πιάσω θ' ἀποθάνεις.
---	--

ΔΕΝ ΤΩ ΞΕΡΩ

Δὲν εἶνε κι' ἄλλαις ὁμορφαις ἐδῶ ἔς τὴ γῆ, κυρά μου;
Γιατί λοιπὸν ἐσένανε μονάχα ν' ἀγαπῶ;
Γυρεύεις νὰ σ' τὸ πῶ;
Ἐκεῖνο δὲν τὸ ξέρω ἴγώ, τὸ ξέρει ἡ καρδιά μου.

I. ΠΟΛΕΜΗΣ

ΑΠΟΧΩΡΙΣΜΟΣ

Η ΜΑΝΝΑ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ

—Φουρτούνιασεν ἡ θάλασσα
Καὶ βουρκοθῆκαν τὰ βουνά!
Εἶναι βουβὰ τ' ἀηδόνια μας
Καὶ τὰ οὐράνια σκοτεινά,
Κ' ἡ δόλια μου ματιὰ θολή.
Παιδί μου, ὦρα σου καλή.

Εἶν' ἡ καρδιά μου κρύσταλλο
Καὶ τὸ κορμί μου παγωνιά!
Σκλεύει ὁ νοῦς μου, σὰ δένδρι,
Ποῦ στέκει ἀντίκρυ ἔς τὸ χιονιά,
Καὶ εἶναι ξέβαθο πολὺ.
Παιδί μου, ὦρα σου καλή!

Βαΐζει τὸ κεφάλι μου
Ἄσάν τοῦ χειμάρρου τὴ βοή!
Ἐπράθηκαν τὰ χεῖλη μου
Καὶ μοῦ ἐκόπηκε ἡ πνοή,
Ἄσάν αὐτὸ τὸ ὕστερο φιλί.
Παιδί μου, ὦρα σου καλή!

Νὰ σὲ παιδέψῃ ὁ Πλάστης μου,
Κατηραμένη ξενιτειά!
Μὰ παίρνεις τὰ παιδάκια μας
Καὶ μὰς ἀφίνεις ἔς τὴ φωτιά,
Καὶ πίνουμε τόση χολή,
Ὅταν ταῦς λέμ' «ὦρα καλή!»

—Φουξὸ βοριάς, φουξὸ θρακιᾶς
Γεννιέται μπὸρα φοβερό!
Μὲ παίρνουν, μάνα, ἄσάν φτερό,
Ἄσάν πεταλούδα τρυφερή,
Καὶ δὲν ἔμπορῶ νὰ κρατηθῶ.
Μάνα, μὴν κλαῖς, θὰ ξαναρθῶ.

Βογκοῦν τοῦ κόσμου τὰ στοιχιά
Σηκώνουν κῦμα βροντερό!
Θαρρεῖς ἀνάλωσεν ἡ γῆ,
Καὶ τρέχ' ἡ στρατὰ σὰ νερό
Κ' ἐγὼ τὸ κῦμα τ' ἀκλουθῶ.
Μάνα, μὴν κλαῖς, θὰ ξαναρθῶ.

Ὅσαις γλυκάδαις καὶ χαραῖς
Μὲς περιχύνει ὁ ἐρχομός,
Τόσαις πικράδαις καὶ χολαῖς
Μὰς δίνει ὁ μαῦρος χωρισμός!
Ὡχ, ἄς ἡμπόρῃ νὰ σταθῶ . . .
Μάνα, μὴν κλαῖς, θὰ ξαναρθῶ.

Πλάκωσε γύρω καταχνιά
Κ' ἦρθε ἔς τὰ χεῖλη μου ἡ ψυχὴ!
Δός μου τὴν ἀγία σου δεξιᾶ,
Δός μου συντρόφισαν εὐχὴ,
Νὰ μὲ φυλάγῃ, μὴ χαθῶ . . .
Μάνα, μὴν κλαῖς, θὰ ξαναρθῶ!

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ.

ΣΚΕΨΙΣ

Σὰ δένδρον ποῦ τὴν ἀνοῖζι τὰ φύλλα του βλαστάνει,
Μὰ τὸ χειμῶνα πέφτουνε, μακρύνουνται, τὰ χάνει,
Ἐτσι καὶ ἡ ἐλπίδες μας οἱ ἡμοσχαναθρεμμέναις
Μέσ' ἔς τὸ χειμῶνα τῆς ζωῆς πέφτουνε μακρυνμέναις.

†.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΒΑΛΑΩΡΙΤΗΣ

(Συνέχ. και τέλος δρα προηγ. φύλλον.)

Τὰ ποιητικὰ ἔργα, ἅπερ ἐκληροδότησεν εἰς τὸ ἔθνος εἶνε τὰ ἐξῆς. Τὸ 1845 ἐν Κερκύρᾳ ἐξεδόθησαν τὰ πρῶτα Στρεχοιργήματα, ἅπερ ἀνετυπώθησαν εἰς Ἀθήνας τῷ 1847. — Τῷ 1861 εἶδον εἰς Ἀθήνας τὸ πῶς τὰ ἀθάνατα Μνημόσυνα, τὰ ὁποῖα μετὰ ἐτέρων ἀνεκδότων ἀνεδημοσιεύθησαν τῷ 1868 εἰς Ἀθήνας. Τῷ 1859 ἐν Κερκύρᾳ ἐτυπώθη ἡ Κυρά Προσύνη και τὸ Σήμα ντρον, ἅπερ ἐξεδόθησαν ἐκ νέου εἰς Ἀθήνας τῷ 1868.

Τῷ 1867 εἰς Ἀθήνας ἐξέδωκε τὸν Ἀθανάσιον Διάκονον και τὸν Ἀστραπόγιαννον. — Κατὰ κριτοῦς ἐδημοσίευσεν ποιημάτια εἰςφυλλάδια και εἰς τὰ περιοδικὰ Ἐστία, Κόριννα κτλ. εἰς τὸ Ἀττικόν Ἡμερολόγιον και ἀλλαχοῦ. Κατέργινε και εἰς μεταφράσεις. Ἄρθρα πολιτικὰ ἐδημοσίευσεν εἰς ἐφημερίδας ὡς καίτινα ἐν πεζολογίᾳ ἔγραψεν, ἐν οἷς και περὶ σεισμῶν Λευκάδος. — Ἀνεκδοτὰ αὐτοῦ ἔργα ἦσαν ἡ ἐποποιία Φωτεινῶς τῶν φραγκοκρατικῶν χρόνων και μεταφράσεις τοῦ κόμητος Οὐγολίνου.

Εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο ἂν ἐγένετο νέα ἐκδοσις τῶν ἔργων τοῦ ἀρίστου τούτου ποιητοῦ ὅπως περισυλλεχθῶσι και πάντα τὰ ἐν Ἡμερολογοῖσι, περιοδικοῖσι και ἐφημερίσιν ἑμμετρὰ και πεζὰ ἔργα και γίνωσιν οὕτως εὐκόλως προσιτὰ παντὶ μουσιφιλεῖ.

Τὸ ἔργον ἐκεῖνο, δι' οὗ ὁ ποιητὴς ἀπέκτησε δικαίως φήμην και ἐγένετο δημοφιλὴς εἶνε τὰ Μνημόσυνα, τὰ ὁποῖα ἅμα τῇ ἐμφανίσει αὐτῶν ἐποίησαν τόσον ἀρίστην ἐντύπωσιν. Ἡ Ἑλπίς τοῦ ἀοιδίμου Λεβιδου και τὸ Moniteur Grec, μετὰ χαρῆς ἐχαιρέτισαν τὸν νέον ποιητὴν. Ὁ Ἡλῖος τοῦ Πενναχιώτου Σούτζου εὐχαριστῆται ὅτι προτιθέσθαι εἰς τὴν Ἑλλάδα νέον ποιητὴν. Τὸ Ἀθηναῖον, ἡ Πανδώρα και ἄλλα πολλὰ τοῦ ἑλληνικοῦ τύπου ὄργανα ἐπήνεσαν τὴν νέαν συλλογὴν, ἡ ὁποία ἐγένετο θυμῆρης ἀνάγνωσις παντὸς ἀγαπῶντος τὴν ἑλληνικὴν ποίησιν. Ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ δὲν ἐλειψαν νὰ ἀναγνωρίσωσι τὴν ἀξίαν τοῦ νέου τῆς Ἑπτανήσου ποιητοῦ, ὁ ὁποῖος ἀνεραίνετο μετὰ τὴν στέρησιν τοῦ Σολωμοῦ. Καί οὕτως ὁ δεινὸς Ὀμηρολόγος ἐν τρισὶν ἀρθροῖσι ἐν τῷ τοῦ Τορίνου Digiti και ἡ ἐπιφανὴς Δόρα Ἰστρία ἐν τῇ «Revue des deux Mondes», κατέδειξαν τὴν ἀξίαν τῆς ποιήσεως τοῦ Βαλαωρίτου, μεταφράζοντες και ἐν ταῖς μελέταις αὐτῶν ἀρετὰ ποιήματα.

Σχεδὸν ὅλα τῶν Μνημοσύνων εἶνε ἀξιόλογα, «τὸ Ψυχοσάββατον» ἀ Βράχος και τὸ Κῦμα» ἀ Λῆμος και τὸ Καρυοφίλλι» ἀ Βλαχάδας,» και τὸ ἐξάισιον ἀ Θανάσης Βέργιας, οὕτινος ὁ Βρυκόλακας εἶνε ἐπὶ τὰς καλλιτέρας τῆς συγχρόνου ποιήσεως:

«Πῆς μου, τί στέκεσαι, Θανάση, ὀρθός,
Βουβὸς σὰ λείψανον στὰ μάτια ἐμπρός ;

Γιατί, Θανάση μου, βγαίνεις τὸ βράδυ ;
Ἵπνος γὰρ σέβανε δὲν εἶν' ἔς τὸν Ἄδην ;

Τώρα περάσανε χρόνοι πολλοί...
Βαθεῖα σ' ἐρρίζανε μέσα ἔς τὴ γῆ...

Φεῦγα, σπλαγχνίσου με. Θὰ κοιμηθῶ.
Ἄφες με ἡσυχὴ νὰ ἀναπαυθῶ.

Τὸ κρίμα πῶκαμες με συνεπῆρε.
Βλέπεις πῶς ἔγινε Ἄθανάση, σῦρε.

ἽΟλοι με φεύγουνε, κανεῖς δὲ δίνει
Στὴν ἔρημὴ χήρα σου ἐλεημοσύνη.

Στάσου μακρότερα... Γιατί με σκιάζεις ;
Θανάση, τί ἔκαμα και με τρομάζεις ;

Πῶς εἶσαι πράσινος !... μυρίζεις χῶμα...
Πῆς μου, δὲν ἔλυωσες, Θανάση, ἀκόμα ;

Λίγο συμμαζώξε τὸ σάβανόν σου...
Σκουλίχια βόσκουνε ἔς τὸ πρόσωπό σου.

Θεοκατάρατε, γὰρ ἰδὲς πετάνε,
Κ' ἔρχονται ἐπάνω μου γὰρ νὰ με φάνε.

Πῆς μου, ποῦθ' ἔρχεσαι με τέτοι' ἀντάραι ;
Ἄκοῦς τί γένεταί, εἶναι λαχτάραι.

Μέσ' ἀπ' τὸ μνημῆμά σου γιατί νὰ βγῆς ;
Πῆς μου, ποῦθ' ἔρχεσαι, τῆλθες νὰ ἰδῆς ;

Ἡ αὐτὴ δύναμις διατηρεῖται μέχρι τοῦ τέλους τοῦ ἐξόχου τούτου ποιηματοῦ.

Τὸ ἔργον τούτο τῆς φαντασίας τοῦ ποιητοῦ μας ὁ Ὀμηρολόγος δὲν διστάζει νὰ συμπαραβάλλῃ πρὸς ἄσμα τῆς κολάσεως τοῦ Δάντου. Ἐκ τῆς συλλογῆς ταύτης και ἡ Φουγὴ εἶνε λαμπρὰ ἔνθα μάλιστα ἡ περιγραφή τοῦ ἵππου τοῦ Ἀλῆ εἶνε θαυμασία.

Ἐμπρός του στέκεται καμαρωμένο,
Μαῦρο σὰν κόρακας χρυσοῦ ντυμένο,

Ἄτι ἀξετίμωτο, φλόγα, φωτιά,
Καθάριο ἀράπικο, τὸ λέν Βορείαι.

Χτυπάει τὸ πόδι του, σκάφτει τὸ χῶμα,
Δαγκάει τὸ σίδερο πῶχει στὸ στόμα.

Ρουθούνια διάπλατα και τεντωμένα
Ἀχνίζου κόκκινα σὰν ματωμένα.

Ἀκούει τὸν πόλεμον και χλημητρᾶει,
Τ' αὐτιά του τέντωσε, ἄγρια τηρᾶει.

ἽΟλόρθ' ἡ χήτη του, ὀλόρθ' ἡ ὄρα,
Λιγᾶει τὸ σῶμά του σὰν τὴν ὀχειᾶ.

Σκόνεται λαίμαργο στὰ πρσινά του.

τῆ Διημοτικῆ Ζηκύνθου, εἶτα δὲ ἀναδημοσιευθεῖσης ἐν Κερκύρα καὶ ἐν ἰδίῳ τεύχει, ἀφιερωμένης τῇ γνωστῇ Δώρα Ἰστριάδι.

Ὁ Βυλαωρίτης, ἔζη ἐν ἰδεώδει ἔθνικῷ κόσμῳ, κατέχων ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ τὰ αἰσθήματα τῶν Ἀρματωλῶν καὶ Κλεπτῶν, τοὺς Ἥρωας τοῦ Κολοκοτρώνη, τοὺς πυρσοὺς τοῦ Κανάρη, τὸν στόλον τοῦ Μιαούλη, τοὺς μαχητὰς τοῦ Ὀδυσσεῶς καὶ τοῦ Καραϊσκάκη καὶ τὸν ζῆλον τοῦ Καποδιστρίου. Διὸ αἱ ποιήσεις αὐτοῦ, δικαίῳ τῷ λόγῳ, καλοῦνται ἔθνικαί, ἀφοῦ εἶνε ἐφοδιασμένοι διὰ τοιούτων συστατικῶν. Αἱ ἰδέαι αὐτοῦ εἶνε αἰθέραι, τὸ φρόνημα ἕψηλόν, αἱ εἰκόνας ἐνίοτε πρωτότυποι. Εἰς τὴν προσωποποίησιν ἀψύχων ἦτο σπαταλός. Ἡ θάλασσα ἀφρίζει μὲ μελανὰ κύματα, τὸ ράσο ἀρμενίζον εἰς τὸν αἰθέρα διὰ τοῦ φλογεροῦ τοῦ Ἰσκιου ρογγίζει τὸ λόγκο· ἐδῶ δένδρα ἀνθρωπόμορφα, ἐκεῖ δράκοντες καὶ παντοῖα φιντάσματα. Ἡμεῖς συμφωνοῦμεν μετὰ τοῦ Boileau εἰπόντος ἐν τῇ ποιητικῇ αὐτοῦ:

.Soyez simple avec art,

Sublime sans orgueil, agréable sans fard.

καθότι ἡ πιθανότης καὶ ἡ συμμετρία εἶνε ἐπιθυμηταί εἰς τὴν ποίησιν καὶ ἀξιόμιμτος ἡ τερατολογία. Ὁ διακεκριμένος Ροῖδης τὸν Βυλαωρίτην θεωρεῖ ὡς τὸν ἀριστον μαθητὴν τοῦ Οὐγγῶ, δυνάμενον καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν διδάσκαλον νὰ συγκριθῆ κατὰ τὸν ἀμέτρητον πλοῦτον τῆς φαντασίας καὶ τὴν ἀπειθῆ τοῦ ἠθασουροῦ τούτου σπατάλην. Τὴν στενὴν ἄλλως ταύτην συγγένειαν καὶ ἐπιρροὴν τοῦ Γαλάτου ἐπὶ τῆς Μούσης αὐτοῦ ἔσπευδεν ὁ ἴδιος Βυλαωρίτης μετ' εἰλικρινοῦς προθυμίας νὰ ὁμολογήσῃ ἐν πάσῃ περιπτώσει: ἄχωρίς νὰ τὸ θέλω, ἔγραψε τῷ τεχνοκρίτῃ Ροῖδῃ, ἔλαβα παρὰ τοῦ Οὐγγῶ τὴν μανίαν τῶν ἀντιθέσεων καὶ τὴν ἐπιθυμίαν ν' ἀφίνω τὴν φαντασίαν μου νὰ τρέχῃ ἀχαλίωτος ἀπὸ ρυτῆρος ὅπου θέλει.

Ὡς ἐπανήσιος ὅμως, μετ' ὅλην τὴν ἀφοσίωσιν πρὸς τὸν Οὐγγῶ δὲν ἔπυσεν νὰ λάβῃ καὶ τοὺς Ἰταλοὺς ἐνίοτε ὡς ὑπογραμμόν.

Ἡ γλῶσσα τῶν ποιήσεων αὐτοῦ ἦτο ἡ δημοτικὴ, πρὸς πλουτισμὸν τῆς ὁποίας δὲν ἀπόκνησε τὰ πάντα νὰ πράξῃ καὶ νὰ συναναστραφῆ, μετὰ τοῦ χυδαιότερου τῶν ἀνθρώπων. Εἰς τὰ προλεγόμενα τοῦ Διάκου ἔλεγε ἀτὸ κατ' ἐμὲ θέλω προσπαθῆσαι, ὅσον αἱ δυνάμεις μοὶ τὸ ἐπιτρέπουσιν, εἴτε εἰσερχόμενος εἰς τὴν καλύβην τοῦ ποιμένου, εἴτε διατρέχων τὰ ὄρη καὶ τὰς θαλάσσας, εἴτε παρευρισκόμενος ὅπουδῆποτε ἢ χαρὰ ἢ ὁ πόνος ἐκβιάζει τὴν ἐκδήλωσιν πῶν αἰσθημάτων, νὰ συλλέγω καὶ βαθμηδὸν νὰ διαωνίζω τὰ πολύτιμα κειμήλια τῆς δημοτικῆς γλώσσης, πεποιθὼς ὅτι ἐν αὐτῇ υλανθάνει ὕλη εἰς γλωσσολογικὰς μελέτας, καὶ αὐτὸς ὁ ἀπόρρητος πύρρονος, ὁ δεικνύων τὴν γνησιότητα τῆς καταγωγῆς, μαρτυρῶν ἴδιος ὁ πέλεκυς τῆς ξενοκρατείας οὐδέποτε ἐπέτυχε νὰ καταστρέψῃ τὴν νεότητά τῆς ἡμετέρας φυλῆς.»